

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. OKTÓBER

ÚJ VÍRUS A MARIANA-ÁROKBAN
METANOL HAJTÁSÚ HAJÓ
BÁBEL TORNYA

403

+

HALLUS
FEDINA
HANTOS
TORMAY

NANCY
Kress

LAVIE
Tidhar

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

**Milyen titkokat rejt a víz borította Tokió?
Van esélye két fiatalnak egy kettészakadt
társadalomban szembenézni a lassan
felsejlő iszonyattal?**

Co-funded by
the European Union

RENDELD MEG ITT:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Az első szó jogán

Sosem hittem, hogy ez a novellám is valósággá válik.

Ahogy a mondás tartja, az okos jövőkutató a halála utáni időszakra jósol, mert azt nem lehet rajta számonkérni. Távoli jövőben játszódó sci-fi történetet könnyebb írni. Bármit ki lehet találni.

Én pont ezért szeretem a közeljövőt. Figyelni a világ változását, és kitalálni, hogyan alakul, hogyan alakulhat a jövő. Ha jól csináljuk, egy reggel arra ébredhetünk, novellánk már nem sci-fi, hanem egyszerűen egy történet.

Nem egy írással jártam már így, bejöttek a technológiai, tudományos jóslataim. De volt egy olyan történetem, amiről azt gondoltam, soha nem valósulhat meg.

Nagyon régen írtam már. Nem is sci-fi, ez inkább talán fantasy, egy kis abszurd történet, amely végletekig kifacsarja a valóságot. Az egész egy vallomás, egy elpusztult közösség vezetőjének önvádja, hogy nem sikerült megmentenie rábízottakat. Közéjük engedett egy prédikátort, aki megszedítette a követőit, és önsanyargatás jutalmaként mennybemenetet ígért. Az elvakult közösség minden tagja ezt az utat választotta, és éhezéssel akart megtisztulni. Amíg mindenki éhen nem halt.

Abszurd történet, igaz? Képtelenség. A vallási fanatizmus végleges eltűlése. Egy közeli ismerősöm elmerülése a vallási tébolyban szülte ezt a történetet.

De nemrégiben milyen hírt olvastam? Kelet-Kenyában egy „lelkész” híveket gyűjtött, majd arra biztatta őket, hogy böjtöljenek, mert akkor a mennybe kerülnek. A rendőrök mintegy száz halálra éheztetett hívet találtak egy tömegsírbán, az áldozatok önként sanyargatták magukat, hogy elnyerjék az üdvösséget, és elkerüljék az apokaliptikus kárhozatot.

Erre egy író nem tud mit mondani. Kiesik a toll a kezéből, lehanyatlik a keze a billentyűzetről. És csak értetlenül néz maga elé...

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos szerkesztő

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvassz szerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Simó Nikolett**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181-50526767-88671008 vagy rőzsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a *Pannonia Könyvesbolt*ban.

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

46

34

GALAKTIKA

2023. október

77

NOVELLÁK

- 6 Tak Hallus: Aki magasra tör...
- 38 Fedina Lídia: Oldalnézet
- 50 Lavie Tidhar: Neom
- 60 Hantos Victor: Kitérés
- 82 Nancy Kress: A Long Island-i csata
- 110 Tormay Cécile: Időtlen bolt

CIKKEK

- 34 Bábel tornya
- 46 Videodrón
- 48 Intelligens dizájn
- 56 Világúrt jelentő deszkák
- 58 A szférák zenéje
- 77 Zöld jövő
- 78 Gondolatátvitel
- 97 Zöld jövő
- 98 Obszervatórium
- 100 Kő kövön
- 102 Képregény a Galaktikában

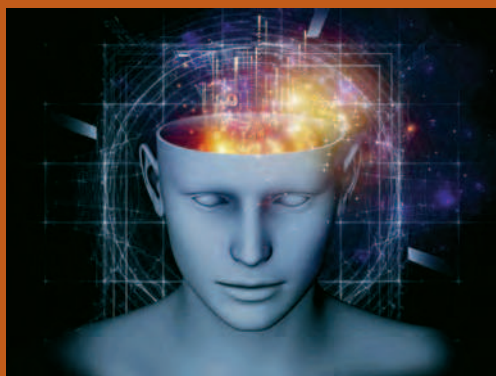
GALAKTIKA XL

- 115 Robert Silverberg: Megszületünk a halottakkal
- 167 Robert Silverberg: Út az éjszakába
- 185 Robert Silverberg: Utazók
- 200 Zsoldos Endre: Silverberg és a non-fiction

Létezik a déjà vu ellentéte

A déjà vu vagy más néven paramnézia ismert jelenség, amikor valaki úgy érzi, hogy az éppen történő helyzetet már korábban átélte, korábban már megtörtént vele. A kutatók úgy vélik, ennek oka a memóriánk működése, a zavart az okozhatja, hogy az egyik szemből néhány ezredmásodperccel előbb érkezik az információ az agyba, mint a másiktól.

De létezik a déjà vu ellentéte, a „jamais vu” is, amikor valami, amiről tudjuk, hogy ismerős, mégis valamilyen módon irreálisnak, ismeretlennek vagy újnak tűnik. Ez az élmény még a déjà vunél is ritkább, és talán még szokatlanabb és nyugtalanítóbb.

Például amikor hirtelen nem ismerjük fel egy régi ismerősünk arcát, amikor a zenészek nem tudják lejátszani az ezerszer lejátszott zenei részt, vagy amikor ismerős helyen hirtelen megzavarodunk.

A laboratóriumban elég könnyű lesz előidézni. Ha csak megkérnek valakit, hogy ismétljen el újra és újra valamit, gyakran megtörténik, hogy a szöveg hirtelen értelmetlenné és zavarossá válik.

Egyelőre nem sokat tudunk a jamais vuról, de úgy tűnik, azzal függhet össze, hogy valami túlságosan automatikussá, túl folyékonyá, túlságosan ismétlődővé válik az agyunk számára.

1

– Túlerőlteti az agyát, *señor*...

Jensont nem érdekelte a fiú véleménye. Egyre bonyolultabb egyenleteket írt a poros asztalra, de nem jutott közelebb a megoldáshoz. Többször is elakadt, ilyenkor egy újabb, érintetlen, poros felülethez lépett, és letörölte a koszt az ujjbegyéről, mielőtt folytatta volna a számolást. Juan, Jenson nappali öre hátratolta a sombreroját, megigazította a töltényhevedereket a mellkasán, és a cigarettafüstön keresztül hunyorogva figyelte a matematikai műveletet. Hirtelen átnyúlt Jenson válla fölött, és az egyenletekre mutatott.

– Miért csinálja ezt?

– Mit? – kérdezte Jenson. Azt hitte, Juan valami hibát vett észre a számításában.

– A sok számolást.

– Csak úgy...

– Csak úgy? Ez mit jelent? – húzta vissza a kezét Juan.

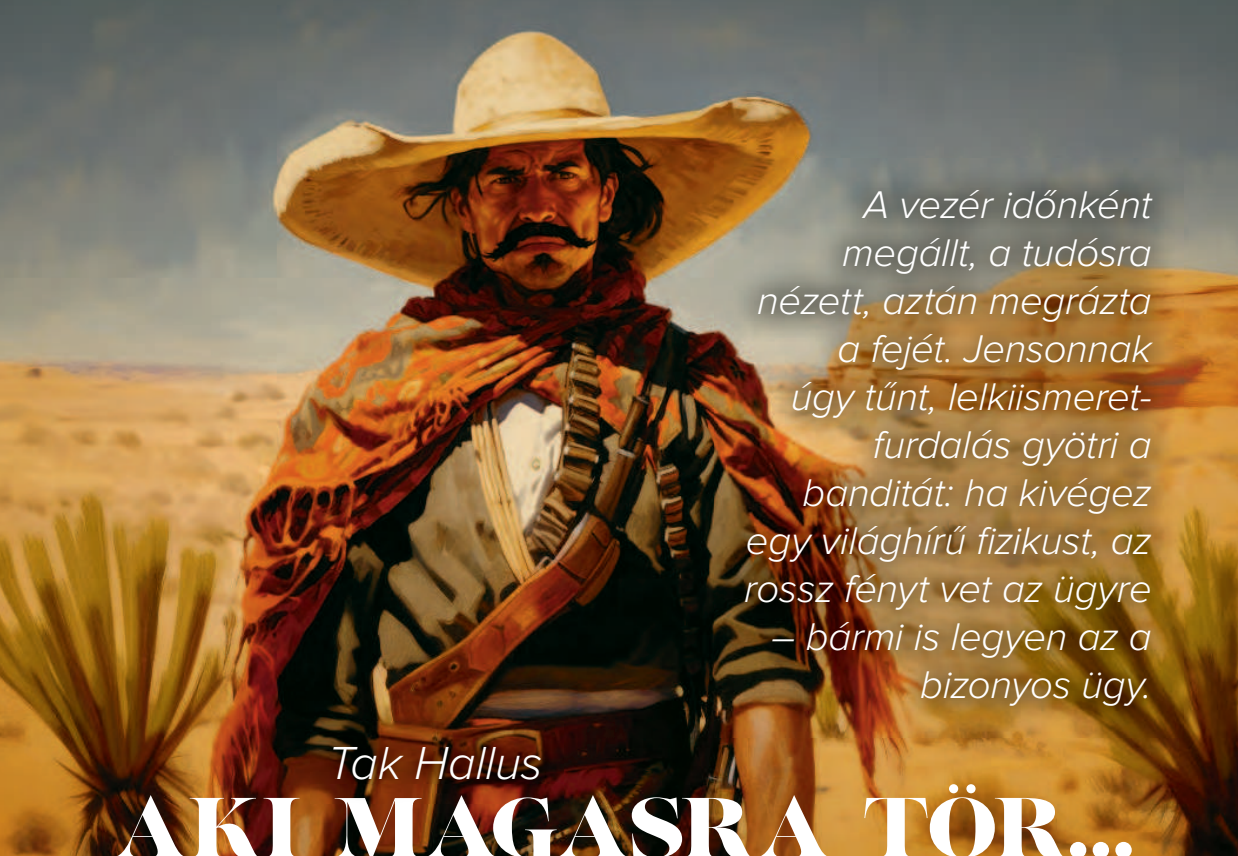
– Szórakozásból.

– Érdekes elképzelései vannak a szórakozásról, *señor*...

Jenson bólintott. Az a kutatási év, amíg a Mexikói Egyetemen tanított, lehetett volna szórakoztató is, de ő inkább gyötrelmesként élte meg. A lelkes diákok tanítása egy darabig valóban lekötötte a figyelmét, de a terve – hogy egy évre félreteszi a kutatási projektjét, és új perspektívákat keres – kártyavárként omlott össze. A kutatása ragadozóként üldözte, ott leselkedett a gondolatai között. Olyan közel járt a megoldáshoz, hogy szinte már fizikailag érezte – mint egy sötétben megragadott tárgyat. Éjszakánként a válasszal az ajkán riadt fel, de mire ceruzát és papírt vett elő, a megoldás elillant az elméjéből. A tanév felénél már nem bírta tovább, és elhözta a felszerelését.

– Honnan tudja, hogy mikor van vége? – kérdezte Juan.

– Amikor a sorozatok konvergálnak.

A vezér időnként megállt, a tudósra nézett, aztán megrázta a fejét. Jensonnak úgy tűnt, lelkiismeretfurdalás gyötri a banditát: ha kivégez egy világhírű fizikust, az rossz fényt vet az ügyre – bármi is legyen az a bizonyos ügy.

Tak Hallus

AKI MAGASRA TÖR...

– És akkor mi van?
– Zéró.
– *Cero?!* – ugrott fel nevetve Juan. – Ezt az egészet egy *ceróért* csinálja? Maga egy *loco* pasas, *señor*...

– Valószínűleg igen.

Juan visszament az ajtó melletti őrhelyére. Felemelte a ládának támasztott M16-ost, és miközben áttörölgette a fegyvert, a *gringos locos*ról motyogott. Jenson az egyenletre nézett: újabb zsákutca. Öklével az asztalra csapott, és dühösen felpattant.

– A fenébe ezzel az egésszel!

– *Cuidado!* – kiáltott fel Juan feszülten. A fegyver csövével intett Jensonnak, hogy üljön vissza. – Semmi hirtelen mozdulat, *señor*.

Jenson észbe kapott, és azonnal leült. Ha lenne papírja vagy egy falra szerelt táblája, sokkal gyorsabban haladhatna. Kezdett kifogni a porból.

– *Señor*, ne mozogjon gyorsan! Tudja, vannak parancsaim...

– Kaphatnék esetleg papírt?

– Papírt?

– Hogy folytathassam a munkámat.

– A papír nem szerepelt a parancsaim között.

– A pokolba a... – fakadt ki Jenson, de miután Juan ráfogta a fegyvert, lehalkította a hangját. – Úgy értem, nem lehetne kivételt tenni?

– Nincsenek kivételek. Mindenkiel egyformán bánunk.

– Hány fogoly van még itt?

– Csak maga.

– Ha csak egyetlen fogoly van, és kap papírt, ceruzát, akkor minden fogoly egyforma bánásmódban részesül.

– *Muy lógico, señor, pero...* parancsaim vannak, és azokban szó sincs papírról és ceruzáról. És ne feledje: önként csatlakozott hozzánk.

Jenson felidézte ezt az „önkéntességet”. Amikor a Mexikói Egyetemről visszaindult Berkeleybe a Kaliforniai Egyetemre, azt tervezte, hogy megáll Tucsonban, a nővérénél. A vártnál is gyorsabban ➔

haladt, mivel a hosszú, nyílegyenes főúton a Porsche könnyedén tartotta a százhatvanas tempót. Aztán Hermosillo és Nogales között egy kecskenyáj miatt nagyot fékezett, defektet kapott, és a poros útpadkára csúszott. Kiszállt kereket cserélni. Már felszerelte a pótkereket, amikor észrevette a golyó ütötte lyukat a régin. Döbbenet nézett fel a gumibroncsról. Sarapét viselő, fegyveres mexikóiak álltak körülötte. Egyikük, egy tagbaszakadt, lógó bajszos, magas sombre-rós férfi a tudós elé lépett.

– *Buenos dias, señor.*

– *Buenos dias.*

A férfi hadart valamit, de Jenson nem értette. Mivel a mexikói nem kapott választ, angolul folytatta.

– Szép autója van, *señor.*

– Köszönöm.

– Mennyit ér?

– Nyolcezeret. Újonnan.

– Nyolcezer... Nem is olyan sok.

– Dollár, nem peso.

A férfi szélesen elmosolyodott, és nagyokat bólogatva jelezte, hogy megértette. A bajsza alatt megbúvó egyenletes, hófehér fogsort középen – az egyik metszőfog helyén – fekete rés szakította meg. Csettintett az embereinek, mire az egyikük kinyitotta a vezetőoldali ajtót, és beszállt.

– Hé!

– Hé, *señor.*

– Mit művelnek?

– Elvesszük az autóját. – A mexikói kíváncsian várta a választ. Amikor nem kapott, nevetésben tört ki, amely aztán hosszú, kínzó köhögőgörcsbe torkollott. Néhány utolsó krákogás után nagy nehezen visszanyerte a lélegzetét. – A forradalom nem tesz jót az egészségnek...

– Hogy jutok el Nogalesbe?

A férfi elmosolyodott, de most már került a nevetést.

– Gyalog, *señor.*

– Gyalog?

– Jót tesz az egészségnek! – felelte a mexikói, és az embereihez fordult. – *Vamonos, hombres!*

A vezetőülésben ülő férfi beindította a motort.

– Várjanak!

– Várjunk? – lépett a vezér Jenson elé. Arcuk között csak néhány centiméter maradt. A mexikói foghíjasan elvigyorodott. – Tudja, hogy kihez van szerencséje?

– Dzsingisz kánhoz?

A válasz újabb köhögőrohamot váltott ki, a férfi valósággal fuldoklott. Elismételte a választ az embereinek, mire azok gúnyosan felnevettek, kivéve a sofőrt, aki a mozdulatlan autó volánjánál úgy rángatta a kormányt, mintha Le Mansban vezetné a mezőnyt. A mexikói újra Jenson szemébe nézett.

– Nem!

– Akkor kihez?

– Na? Kihez?

– Hogy kihez van szerencsém... – Jenson elég bosszús volt ahhoz, hogy utánozza a mexikóit.

– Hozzám.

– Hm... És az ki is?

– El Buitre.

– A bandita. Tudhattam volna...

– *Bandido?! –* ordította El Buitre. A szemöldöke felszaladt, arcán felháborodott hitetlenkedés tükröződött. – *Bandido?! No, no, señor! Político!*

– *Sí, sí –* helyeseltek El Buitre emberei, kivéve a sofőrt, aki ügyet sem vetett a beszélgetésre.

Mint egy ravasz összeesküvő, El Buitre halkabbra fogta a hangját és még közelebb tolta az arcát.

– Tudja, hogy mit jelent?

– Micsoda?

– Az El Buitre.

– Nem.

– Ke-se-lyű... – A banditavezér szünetet tartott, és megsimogatta a bajszát. – Az egy félelmetes madár, nem?

– Félelmetes.

El Buitre hátralépett, és egy villámgyors mozdulattal gyomron rúgta Jenson. A tudós felhördült, és összeesett. Finom por szállt fel körülötte. Most ő kapkodott levegőért.

– *Muchachos...* – kezdte El Buitre.

– Nem! – hörögte Jenson.

El Buitre döbbenetesen nézett rá.

– Nem? Kísérti a sorsot, *señor*.

Jenson némileg visszanyerte a lélegzetét.

– Megkaphatja az autómát...

– Persze, hogy megkaphatom.

– ...de hadd tartsam meg az iratokat és a felszerelést a hátsó ülésen.

– Hátsó ülés? – mondta El Buitre, és be-kukucskált a hátsó ablakon. – Mi van a hátsó ülésen?

– A munkám.

– Mit érdeklí El Buitrét a munkája? Nem érdeklí! *Muchachos!*

Jenson felállt. Az életműve hevert a hátsó ülésen: egy iratcsomó és egy működő modell. Tudna újat építeni, de évekbe telne.

– Ha elviszik a munkámat, engem is el kell vinniük.

El Buitre elmosolyodott.

A táborban egy raktárhelyiségbe lökték Jenson. El Buitre rejtékelye inkább hasonlított egy állandó falura, mintsem egy átmeneti táborra. Éjszakánként José, Juan bátyja őrizte. Mivel Juan beszélt valamennyire angolul, Jenson tőle tudta meg, hogy El Buitre ötvenezer dollárban állapította meg a váltságdíjat. De hajlandó alkudni.

– És ha nem kapja meg? – kérdezte Jenson.

– Akkor lelőjük.

2

Fogságának harmadik napján Jenson unatkozni kezdett. Úgy próbálta leküzdeni, hogy a poros asztallapra írta a számításait. Már majdnem végzett egy részfeladattal, amikor a raktárajtó

kicsapódott, és fémes dördüléssel a hullámos bádogfalnak vágódott. Éppen csak elkerülte a robajtól felriadó Juan fejét. El Buitre lépett be, döngő léptekkel elindult a tudós felé, és egy újságot dobott az asztalra. Ezzel a mozdulattal tönkre is tette a tudós délelőtti munkáját.

– Ez maga itt?

– Ki?

– Ez! – mutatott a címlapra El Buitre. – *Este hombre ahí.*

Jenson az újságra nézett, és bólintott. Ő volt a képen. Tíz évvel ezelőtt készült, a diplomaosztóján.

– Én vagyok.

– *El físico?*

– Igen.

– Igaz, amit írnak?

– Nyilván azt, hogy elrabort.

– *Correcto.* Elraborttam. De igaz, amit mondanak?

– Mit mondanak?

El Buitre meglökte az újságot.

– Olvassa el!

Jenson nekilátott a cikknek, de nehezen boldogult a spanyol szöveggel. A diákjaival sokkal könnyebben kommunikált, mert az angol, a spanyol, a matematika és a fizika egyfajta kombinációját használták. Egy spanyol nyelvű cikket végigolvasni azonban sokkal nehezebbnek bizonyult, még akkor is, ha a témáját jobban ismerte, mint maga az újságíró.

– Várok, *señor*.

Jenson folytatta az olvasást. Néhány téves feltetelezés következett arról, hogyan kerülhetett El Buitre karmai közé, aztán felsorolták a díjait és néhány pletykát a Nobelről.

– Látom, emelte a tétet.

– *Perdone, señor?* – kérdezte El Buitre.

– Már hatvanezret kér.

– Az embernek fel kell készülnie az alkudozásra.

Jenson befejezte a cikket.

– Igaz, amit írnak, kivéve a magáról szóló részt.

– Azt írják, hogy az... Hogy is mondják? Az anyag közvetítőjén dolgozik.

– Anyagátvivőn.

– *Sí. Es verdad?*

– Igen.

El Buitre elhallgatott. A bajsát pödörgetve gondolkodott az információn. Néhány másodpercnyi elmélkedés után járkálni kezdett az asztal körül, és az állát simogatva figyelte a saját lépéseit. Hirtelen megállt, és Jenson szemébe nézett.

– Közvetíti az állatokat is?

– Elméletileg bármit... állatot, növényt, ásványi anyagot.

– *Bueno!*

Ahogy El Buitre újra járkálni kezdett, csizmái ütemesen kopogtak a fapadlón. Jenson és Juan csendben figyeltek. A vezér időnként megállt, a tudósra nézett, aztán megrázta a fejét. Jensonnak úgy tűnt, lelkiismeret-furdalás gyötri a banditát: ha kivégez egy világhírű fizikust, az rossz fényt vet az ügyre – bármi is legyen az a bizonyos ügy. Talán maga El Buitre. Egy tudós kivégzésével megfosztja a világot egy csodálatos felfedezéstől. Jenson elvetette ezt a gondolatot, mert rájött, hogy a saját hiúságából próbált vizsgálatot méríteni. Sajnálatos módon más nem állt rendelkezésére. De sokkal valószínűbb magyarázatnak tűnt, hogy El Buitre a váltásdíjon törte a fejét. Ha nem egy egyszerű turista került a kezébe, hanem egy világhírű fizikus, tovább emelhetné az összeget.

– Az a dolog a kocsijában... Az az anyag-közvetítő?

– Egy prototípus.

– Működik?

– Igen.

– Mutassa meg!

Jenson már felhagyott azzal, hogy kiderítse El Buitre terveit. Bármit is forgatott a fejében, a maga idejében úgyis kiderül majd.

– Nem tudom.

– Miért?

– Nincs áram.

– Azt hiszi, ilyen *primitivos* vagyunk, *señor físico*? – mutatott El Buitre a közeli fal aljzat felé. Jenson eddig észre sem vette, mert José minden este hozott egy petróleumlámpát, amikor leváltotta Juant. A tudós ebből arra következtetett, hogy a táborban nincs áram. – És hogy néz ki az a szerkezet? Mint egy egérfogó?

El Buitre mondott valamit Juannak, mire a fiú kirohant a raktárból. Néhány perccel később odakint felköhögött egy motor. A szaggatott robajlás rövidesen halk morajlássá csitult.

– Hallja, *señor*?

Jenson bólintott.

– *Mi generador.*

Újabb néhány perc múlva Juan tért vissza Jenson ládájával és aktatáskájával. Alig bírta el az anyagátvivő nehéz, bőrfogantyúkkal ellátott faládáját.

– Óvatosan...

Juan erőlködve az asztalra tette a holmikát. Jenson először a ládát nyitotta ki, és gondosan megvizsgálta a tartalmát, hogy megbizonyosodjon róla, minden benne van. Kivett egy harminc centiméter átmérőjű betongyűrűt, amelynek alsó, lapos talapzatáról egy tizenöt centiméteres tantálrúd mutatott középre – ez fókuszálta az anyagátvivő energiáját a gyűrű három centiméteres középpontjába. A betongyűrű a földet helyettesítette – a stabilitás szempontjából ez elengedhetetlen. Ha valaha elkészül majd egy nagyobb változat, a fókuszáló gyűrű egy részét a földbe kell majd ásni, különben instabil mező keletkezik, és ez dematerializációt okozhat. A gyűrűt Jenson óvatosan az asztal szélére állította.

– Mi van még a dobozban?

– Többek között egy számítógép.

– Mit számít?

– Lényegében egy visszacsatoló rendszer: stabilizálja a mezőt a gyűrűn belül.

El Buitre a gyűrűn keresztül Jensonra pillantott.

– Nem látok semmilyen mezőt.

– Mert láthatatlan.

– Ó...

Jenson kivette a ládából a számítógépet. A kereskedelmi forgalomban kapható digitális szerkezetbe már korábban beépített néhány analóg áramkört. A számítógép hátsó részéhez egy energiaátalakító és egy modulátor csatlakozott – ezek szubatomi részecskékre bontották a gyűrűn áthaladó tárgyakat, majd a beprogramozott célterületen újra összeállították. A prototípusnak mindössze hatvan centiméter volt a hatótávolsága. Egy vastag kábel egyik végét Jenson a gyűrűn kiépített aljzatba dugta, a másikat pedig Juannak adta.

– Csatlakoztasd!

Jenson a berkeley-i lakásában építette meg a prototípust, ezért úgy tervezte meg a szerkezetet, hogy lakossági energiahálózatról is működjön. De ha nagyobb tárgyakat próbált átvezetni a gyűrűn, a gép levert néhány biztosítékot.

Miután Juan csatlakoztatta a kábelt, Jenson felhajtotta egy billenőkapcsoló biztonsági fedelét, és bekapcsolta az anyagátvivőt. A kinti generátor azonnal leállt.

– *Qué pasa?*

– Nincs elég áram.

– Nincs áram?! De hiszen rengeteg áram van! – ordította El Buitre. Úgy hadonászott a karjával, mintha a világ összes áramát akarná a raktárba gyűjteni. Valamit kiabált Juannak, aki hanyatt-homlok kirohant a szobából. Az M16-osa ott maradt egy ládának támasztva. Jenson a fegyverre nézett.

– Eszébe se jusson! Négy száz emberem van odakint – sziszegte a vezér.

A generátor újra beindult, ezúttal nagyobb teljesítménnyel.

– *Bueno. Continuaremos.*

Jenson újra bekapcsolta az anyagátvivőt. A generátor tovább zümmögött.

– Van valami apróság, amivel bemutathatom a működését?

El Buitre kivett egy töltényt a mellkasán keresztbe vetett hevederből.

– Nem lehetne valami kevésbé robbanékony?

– Azt mondtam, bármit átalakít.

– Elméletben.

El Buitre visszatette a töltényt és egy golyóstollat húzott elő a nadrágzsebéből.

– Ez?

– Tökéletes.

Jenson megfogta a tollat, és lassan a gyűrű közepébe tolta. A toll fele eltűnt, mintha vízbe merült volna.

– Hová megy?

– Ott lebeg! – biccentett Jenson az asztal közepére. El Buitre szeme kitért. A toll az asztal fölött materializálódott, hatvan centiméterre a gyűrű közepétől.

– Miért áll a levegőben?

– Mert tartom – felelte Jenson.

– Ha elengedi, akkor mi lesz?

– Attól függ. Ha az én oldalamon van a nagyobb része, ide fog visszahullani. Ellenkező esetben a toll ott jelenik meg, ahol most is lebeg.

El Buitre mindkét kezét maga elé tartotta, mintha a távolságot mérné.

– Nem ötven-ötven? – kérdezte. – Nem felel itt, fele ott?

– Nem.

– Mi van, ha elmegy az áram?

– Az energiamaradék átlöki a tárgyat a mezőn.

Jenson meglökte és elengedte a tollat. A tárgy hatvan centiméterrel arrébb jelent meg a levegőben, az asztallapra esett, és gurulni kezdett a bútor széle felé. El Buitre elkapta a levegőben, és alaposan megvizsgálta. A generátor lemerült. Juan esdeklő arckifejezéssel lépett be, és jelenteni kezdett.

– *Calla!*

A fiú elhallgatott. El Buitre az állát vakargatva bámult maga elé. Végül felnézett.

– *Bueno!*

– *Bueno, de mi?*

– El akar menni innen, ugye?

– Igen.

– Elmehet...

– Köszönöm! – pattant fel Jenson, és kihúzta a csatlakozót a gyűrűből.

– Ha...

– Ha mi?

– Ha csinál nekem is egyet – mondta El Buitre, és az anyagátvivőre mutatott.

– Lehetetlen.

– Nincs lehetetlen.

– A magáé lehet – mutatott Jenson a szerkezetre –, ha megtarthatom a számításaimat.

– Azt hiszi, hogy egy ilyen játékszett akarok?

– El Buitre széttárta a kezét. – Én egy nagyot akarok.

– Mekkora?

– Akkorát, mint ez a helyiség.

– Maga megőrült!

– Az lehet, *señor*, de ez az ára a szabadságának.

– Örökre itt leszünk, ha ez az ára. Már több mint egy éve dolgozom azon, hogyan lehetne egy nagyobb anyagátvivőt építeni. Éjjel-nappal. Egy éve. Egyszerűen nem talá...

És ekkor Jensonba belehasított. Az egy éve keresett megoldás!

– Ceruzát! Gyorsan!

– *Qué?*

– Ceruzát, a fenébe is, ceruzát!

– *Lápiz y papel!* – csattant fel El Buitre. – *Vamos!*

Juan sietve átkutatta Jenson aktatáskáját, és előkotort egy ceruzát meg egy gyűrött papírt. A tudós leült az asztalhoz, és félretolta az anyagátvivőt, hogy helyet csináljon az íráshoz. Egy éve kereste a megoldást. Egy matematikai

kifejezést... Egy olyan kifejezést, amelyet nagyobb anyagátvivővé lehet extrapolálni. Egy éve minden erőfeszítését erre fordította. Írni kezdett. A lap mindkét oldalát rövidesen képletek és egyenletek borították. Nem is értette, hogy eddig miért nem jutott eszébe a megoldás. Nem konvergálni kell a sorozatokat, hanem végtelené alakítani. Mintha végzett volna egy fontos levél utolsó bekezdésével, felemelte a ceruza hegyét a papírról, és hátradőlt.

– Meg lehet csinálni.

– *Bueno!* Akkor megcsináljuk!

– De...

– Nincs de!

3

A terv kivitelezése még tudományos környezetben is számtalan akadályba ütközött volna, de egy mexikói hegyi faluban – ahol az asszonyok még mindig lapos kövekkel őrlik a tortillához szükséges kukoricát – egyenesen örültségnek tűnt. És mivel nem volt „de”, Jenson arra gondolt, hogy úgy győzheti meg legkönnyebben a vezért a terv kivitelezhetetlenségéről, ha megmutatja neki magát a tervet. Dolgozni kezdett.

Ahogy teltek a napok, úgy tornyosultak a számítások az asztalon. Naponta egy órára kiengedték, de csak örök kíséretében. Az egyik sétáján vette észre, hogy az épületekből és sátrakból álló falut meglehetősen jól álcázták: a levegőből alig lehetett észrevenni.

Minél jobban belemélyedt a projektbe, annál jobban élvezte. Készíthetett volna egy teljesen légből kapott tervezetet is, hiszen El Buitre táborában senki sem tudta megkülönböztetni a neutrínót a burritótól. De ha valamikor el kellett végezni az igazi munkát – a jelen pillanat ideálisnak tűnt: senki sem zavarta, kitűnő ellátást kapott, és csak a tervezéssel kellett foglalkoznia.

Mivel az újabb anyagátvivő megépítése teljes képtelenségnek tűnt, Jenson önfelédten terve-

zett: a legdrágább anyagokat és a legnagyobb konstrukciókat választotta. El Buitre „nagyot” akart – Jenson „nagyot” tervezett. A négyméteres fókuszponttal rendelkező anyagátvivő megépítéséhez egy negyvennégy méter átmérőjű betongyűrűre lesz szükség – ebből tizenkilence a föld alatt. A kiálló ívrészlet huszonöt méter magasra emelkedik majd a levegőbe. Jenson azon tűnődött, hogyan fogja El Buitre álcázni a szerkezetet. Csak a tantálrúd árát félmillióra becsülte. Dollárra, nem pesóra.

Amikor El Buitre egy hónappal később kézbe vette a tervet, elégedetten bólintott.

– *Bueno.*

– *Bueno?! Tisztában van vele, mennyi lesz a végösszeg?*

– *Csak készítsen egy listát, hogy mire van szüksége!*

Egy napig tartott csak az anyagszükséglet összeírása. Eddig ez volt Jenson legjobb napja. Bármit is írt le a papírra, féktelen nevetésben tört ki arra a gondolatra, hogy El Buitre megpróbálja megszerezni. Amikor befejezte a listát, átadta a banditának.

– *Hogyan fog hozzájutni dolgokhoz? – kérdezte Jenson. – Besétál egy Sears Roebuckba?!*

El Buitre gondosan összehajtogatta a papírt, bedugta a vörös sarape alá, aztán a tudósra vigyorgott.

– *Ellopom.*

Jenson a Juan által hozott újságokból értesült El Buitre rémtetteiről. Guaymas közelében kisiklaltak egy vonatot, és ellopták a reaktorát, hogy lecserélhessék végre a gázzal működő generátort. Húsz embert ölt meg a sugárfertőzés, mire elhozták a táborba. Jenson megrázta a fejét az újság felett. Már bánta, hogy nem tagadta meg az együttműködést.

A hírek – mind az újságokban, mind a Juan-tól hallottakban – egyre rosszabbodtak. Jenson meggondolatlanul azt mondta, hogy a számító-

gépe alkalmatlan egy nagyobb változat stabilizálására, mert már az információ mennyiség is túlterhelné, mielőtt egyáltalán eljutna azok kiértékeléséig. A banditák néhány nappal később ellopták egy chihuahuai gyár teljes számítógéprendszerét, darabokra szerelve átszállították a Sierra Madre Occidentalon, és büszkén átadták a tudósoknak.

– *Mennyibe került? – kérdezte Jenson.*

– *Költségben?*

– *Emberveszteségben – válaszolta a fizikus. –*

A gyárban dolgozókról beszélek.

– *Egy temetői műszakba.*

Miután Jenson leküzdötte a számítógép árámiatti ellenszenvét, idejének nagy részét azzal töltötte, hogy kidolgozza a komputerprogramot. Ezt átadja majd a vezérnek, aztán amikor El Buitre végre belátja a terv megvalósíthatatlanságát, az ő táskájában már ott lapul majd a program másolata. És a munka legalább elterelte a figyelmét a véres rajtaütésekről.

A mexikói kormány teljes pánikba esett. Francisco Madero² mexikóvárosi bevonulása óta először fordult elő, hogy a választók változásról suttogtak. A konzervatív Nemzeti Forradalmi Párt hiába ismételte a szokásos retorikáját, a sok spekuláció utat nyitott a félelemnek. Miért vette el El Buitre, amit elvett? Mit jelentett mindez? Négyszáz bandita rontott Chihuahuára és elvitték az összes számítógépet – ez hír volt, de senki sem tudta értelmezni. A nyomtatott sajtóban pletykák jelentek meg arról, hogy El Buitre bandája folyamatosan növekszik. Az emberek állítólag azért csatlakoztak a banditákhoz, hogy megtudják, mi a tervük.

Jenson kisebb mérsárlásokról is olvasott. Ciudad Obregonban a banda kifosztott egy betongyárat: tíz embert megöltek és két betonkeverőt zsákmányoltak. Mazatlanban kirámoltak egy elektronikai berendezéseket forgalmazó üzletközpontot. Négy ember ➔